

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **LONDA spol. s.r.o.**, Praha 1, Křemencova 4, IČ: 49241931, zastoupen JUDr. Tomášem Jindrou, advokátem se sídlem v Praze 1, U Prašné brány 3, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, Škrétova 44/6, 120 00 Praha 2, za účasti zúčastněných osob: 1. **JUKE BOX, spol. s.r.o.**, Karla Svobody 130/95, 725 27 Ostrava 27, IČ: 25396676, zastoupena JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Dělnická 1a/434, 736 01 Havířov, 2. **Rádio Pálava s.r.o.**, Brněnská 3163/38, 695 01 Hodonín 1, IČ: 26230780, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19.3.2013, čj. FOL/1606/2013, sp.zn.: 2012/264/zab.,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 19.3.2013 čj. FOL/1606/2013, sp.zn.: 2012/264/zab., kterým Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen žalovaná) rozhodla výrokem I. rozhodnutí, že uděluje společnosti JUKE BOX spol. s.r.o. (dále vítězný uchazeč) licenci k provozování rozhlasového vysílání programu Radio Čas Rock prostřednictvím pozemních vysílačů s využitím vyjmenovaného souboru technických parametrů na dobu 8 let od právní moci tohoto rozhodnutí. Ve výroku I. rozhodnutí je dále rozhodováno o časovém rozsahu vysílání, o územním rozsahu vysílání a o základní programové specifikaci a dalších programových podmínkách. Ve výroku II. rozhodnutí Rada zamítla mimo jiné žádost žalobce o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání programu RockZone 99,9.

Žalobce v žalobě uvedl, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Dále namítl, že rozhodnutí obsahuje odůvodnění, které je sice podrobné, avšak hodnocení míry naplnění kritérií významných pro rozhodnutí žalované o udělení licence u jednotlivých uchazečů je v mnoha ohledech skutkově chybné.

K otázce transparentnosti vlastnických vztahů žalobce namítl, že nesouhlasí s hodnocením žalované, podle které složitá vlastnická struktura majoritního vlastníka žalobce nedává do budoucna předpoklady pro obecnou známost a snadnou zjistitelnost koncových vlastníků, neboť změny se mohou odehrávat zcela mimo rozsah zápisu ve veřejném a snadno dostupném českém obchodním rejstříku. Toto konstatování dle žalobce však není pravdivé. Změny vlastnické struktury ve společnosti žalobce se v českém obchodním rejstříku musejí projevit a případný nabyvatel části nebo celého obchodního podílu by žalovanou musel žádat o souhlas s takovou transakcí. Rada navíc tímto přístupem nepřípustně diskriminuje jednoho uchazeče se zahraniční majetkovou účastí. Účelem ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování televizního a rozhlasového vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále zákon o vysílání) je zabránit obcházení zákonných limitů, stanovených v § 56 tohoto zákona, například prostřednictvím anonymních akcí. Taková situace však u žalobce nastat nemůže a to právě proto, že koncových vlastníků je větší množství a zásadní změna této struktury je daleko obtížněji proveditelná.

Žalobce dále k základnímu kritériu dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání uvedl, že ze šesti dílčích kritérií byl ve čtyřech hodnocen identicky jako vítězný uchazeč, ve zbývajících dvou (orientace na region, orientace na užší lokalitu) nelze nejméně jedno přezkoumat, neboť v něm hodnocení chybí. Žalovaná ze skutečností předložených žalobcem žádný dílčí závěr neučinila. Naopak zcela převzala tvrzení vítězného uchazeče, aniž by ho nějak hodnotila. Bylo pouze konstatováno, že ho tento uchazeč zcela splnil.

K otázce kritéria podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. e) zákona o vysílání, tedy přínosu uchazeče pro rozvoj původní tvorby žalobce namítl, že žalovaná neudělila žalobci lepší hodnocení v případě dílčího kritéria „podpory začínajících umělců“, a to kvůli nedoložení deklarované podpory do spisu, ačkoli ze své úřední činnosti mohla mít žalovaná o takové podpoře poznatky, neboť žalobce již vysílání svého programu provozuje. Žalobce se dále neztotožnil s odůvodněním žalované v případě hodnocení dílčího kritéria „podpory kulturních akcí“, v jehož rámci dostal vítězný uchazeč dva body a žalobce jeden bod. Odůvodnění žalované vůči vítěznému uchazeči je dle názoru žalobce vadné, neboť je založeno na logicky rozporném závěru, že program vítězného uchazeče podporuje akce uvedené v napadeném rozhodnutí, ačkoli v době podání žádosti a veřejného slyšení tento ještě nevysílal nebo minimálně vysílat ještě nemohl.

V rámci hodnocení kritéria uvedeného pod písmenem g) ustanovení § 17 odst. 1 zákona o vysílání, hodnotila žalovaná identifikaci menšiny a způsob její podpory. Žalobci v tomto kritériu neudělila ani bod, zatímco vítězný uchazeč obdržel body tři. Důvodem nulového ohodnocení žalobce v tomto kritériu byl závěr žalované, že drogově závislé či ohrožené nelze označit za menšinu ve smyslu § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Výklad citovaného ustanovení žalovanou je dle názoru žalobce nepřipustně restriktivní, neboť menšina, identifikovaná žalobcem je definována podle měřítka sociální stratifikace. Žalobce dále odkázal na skutečnost, že žalovaná v jiném rozhodnutí sp.zn./Ident.: 2011/394/CUN, č.j. CUN/2840/2012 na str. 32 uvedla, že *„přestože mládež ohrožená drogovou problematikou je skupinou, která není primárně vnímána jako menšina v obvyklém významu tohoto slova a způsoby podpory nesměřují primárně k zajištění rozvoje kultury,.. v rámci těchto aktivit i*

tohoto cíle může být v jisté míře dosaženo a proto považuje tuto zákonnou skutečnost za částečně naplněnou.“ Žalobce také odkazuje na rozhodnutí žalované sp.zn./Ident.:2012/78/zab., č.j.: STR/3899/2012 z 2.10.2012. V něm žalovaná konstatovala, že žalobce dosáhl na plné bodové ohodnocení, tedy čtyři ze čtyř možných bodů. Odůvodnila-li tedy žalovaná svá dvě předchozí rozhodnutí tak, jak je uvedeno výše a v jiném případě podporu identicky definované menšiny odmítla jako nepřipadnou, jedná se o evidentní porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále správní řád). Žalobce totiž legitimně očekával, že žalovaná bude naplnění této skutečnosti hodnotit konsistentně.

Děle žalobce namítl, že žalovaná vycházela při posuzování žádosti vítězného uchazeče z nesprávného východiska: „*Žadatel je dlouhodobým provozovatelem rozhlasového vysílání programu Rádio Čas-FM s více vysílacími okruhy.*“ Žalobce upozornil, že zákon o vysílání pojem „vysílací okruh“ nezná a takovým způsobem tedy vysílání provozovat nelze.

V hodnocení kritéria „*přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby*“ žalovaná očividně vychází z vysílání vítězného uchazeče, provozovaného na některých frekvencích, přidělených programu Rádio Čas-Fm, avšak nelegálně šířícího zcela jiný program, tedy Čas Rock. Vzhledem k tomu, že program Čas Rock ke dni vydání napadeného rozhodnutí vysílat nemohl, neměla žalovaná k tvrzením uchazeče jakkoli přihlížet. Navzdory tomu žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že „*žadatel do spisu doložil potvrzení od hudební skupiny Witchhammer o tom, že jsou zařazováni do rotací rádia.*“ Z této věty není zřejmé, jaké rádio měla žalovaná na mysli. Bylo-li míněno Rádio Čas – FM, jedná se o zcela jiný program a toto potvrzení by nemělo být ve vztahu k předmětnému licenčnímu řízení relevantní . Jednalo-li se o vysílání programu Čas Rock, nebylo možno k němu přihlídnout, neboť program Čas Rock v době vydání rozhodnutí nevysílal. Totéž platí o odkazu na pořad „Doktor Rif.“ Oproti tomu žalovaná ve stejném rozhodnutí uvádí, že se jedná o nový program. Odůvodnění je tedy vnitřně rozporné.

Žalobce v této souvislosti upozornil na rozhodnutí Městského soudu sp.zn. 7 A 24/2012, 8 A 159/2012 a 10 A 140/2012. Společným předmětem všech uvedených věcí bylo nezákonné přidělení kmitočtů pro vysílání programu Čas Rock provozovateli JUKE BOX s.r.o., ačkoli měl licenci pouze na jiný program Rádio Čas – FM. To soud konstatoval zejména v rozhodnutí sp.zn. 10 A 140/2012-52, když dospěl k závěru, že žalobou napadeným rozhodnutím mohlo dojít ke změně programové skladby a že pokud žalovaná rozhodovala toliko o změně technických parametrů a nikoli o změně programové skladby, pak je nutno spatřovat zjevný rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí. Žalovaná tedy mlčky tolerovala protiprávní stav, kdy provozovatel JUKE BOX s.r.o. šířil vysílání dvou programů, ačkoli měl licenci pouze na jeden, ale navíc jej v rozporu se svými zákonnými povinnostmi svými rozhodnutími prohlubovala a nakonec legalizovala udělení licence, které je předmětem tohoto řízení, přičemž pozitivní hodnocení vítězného uchazeče vyplývá z podstatné míře ze skutečností, které by při dodržení ustanovení zákona o vysílání (zejména § 20 odst. 4) nemohly nastat a být známy. V daném případě tedy vzniklo z bezprávní právo, což je nepřipustné.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že v případě posuzování kritéria transparentnosti převodů až po koncové vlastníky do budoucna postupovala identickým způsobem v řízení o udělení licence již v předchozím řízení o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání. Žalovaná vyhodnotila dílčí kritérium transparentnosti převodů podílů ve společnosti žalobce a s tím související předpoklady pro stálou zjištělnost koncových

vlastníků do budoucna také nulou bodů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. Tato žaloba však byla soudem zamítnuta. Soud dal tak za pravdu žalované a s jejími závěry ohledně vyhodnocení transparentnosti vlastnických vztahů ve společnosti žalobce se ztotožnil.

K námitce žalobce, že došlo k nepřipustné diskriminaci žalobce, coby společnosti se zahraniční majetkovou účastí, žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR sp.zn. 6 As 8/2011 ze dne 25.5.2011, v němž soud uvedl, že : „...*smyslem kritéria transparentnosti vlastnických vztahů ve společnosti žadatele o licenci k provozování rozhlasového vysílání bezesporu je, aby se Rada při rozhodování o žádosti o udělení licence zaměřila též na zamezení nebezpečí skrytého zneužití médií k prosazování partikulárních politických, ekonomických či jiných soukromých zájmů a s ohledem na účel sledovaný zákonem o vysílání je třeba dospět k závěru, že Rada při hodnocení kritéria transparentnosti vlastnických vztahů žadatele o licenci má dbát zejména na otevřenost, obecnou známost a zejména faktickou zjistitelnost osob vykonávajících vliv na vysílající subjekt.*“ Žalovaná zdůraznila, že se v žádném případě nejedná o diskriminační opatření, neboť zahraniční účast ve společnosti žádající o licenci není sama o sobě důvodem k vyhodnocení společnosti jako netransparentní. Tím je právě a jen složitá vlastnická struktura žadatele.

K námitce žalobce, že ohodnocení vítězného uchazeče v dílčím kritériu „podpora kulturních akcí“ je vadné, neboť je založeno na logicky rozporném závěru, že program vítězného uchazeče Rádio Čas Rock podporuje kulturní akce, ačkoli v době podání žádosti a veřejného slyšení ještě nevysílal nebo minimálně legálně vysílat nemohl, žalovaná uvedla, že není rozhodné, zda konkrétní program je již vysílán. Rozhodující je, zda provozovatel v dalším období bude podporovat kulturní akce a zda má tuto podporu nějak předjednanou, případně jestli doloží do spisu důkazy o podpoře kulturních akcí, což vítězný provozovatel učinil.

K námitce žalobce týkající se hodnocení dílčího kritéria „podpory začínajících umělců“, kdy byl žalobce ohodnocen jedním bodem, žalovaná uvedla, že plný počet bodů za splnění tohoto kritéria je udělen pouze uchazeči, který své tvrzení doloží do spisu. Žalovaná není povinna ex offio zkoumat, jestli žadatel začínající umělce podporuje.

K námitce žalobce týkající se kritéria přínosu žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice žalovaná uvedla, že postupovala v souladu s judikaturou Městského soudu v Praze, kdy předmětem hodnocení je přínos k zajištění rozvoje kultury menšin v České republice. Není zcela zřejmé, v čem žalobce považuje kulturu drogově ohrožené mládeže za tak odlišnou, že by její rozvoj vyžadoval samostatný přístup.

Ke zbylým námitkám týkajících se společnosti JUKE BOX, s.r.o. žalovaná uvádí, že způsob ani a forma vysílání této společnosti nijak nesouvisí s napadeným rozhodnutím ani s řízením, které předcházelo jeho vydání. Tyto námitky jsou dle žalované zcela irelevantní.

Žalovaná se shora uvedených důvodů navrhla zamítnutí žaloby.

Při ústním jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích, zopakovali důvody uvedené v žalobě a ve vyjádření k žalobě. Zástupce žalobce navrhl shodně se žalobou zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět žalované k novému řízení a zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby. Zástupce zúčastněné osoby JUKE BOX s.r.o. odkázal na vyjádření

k žalobě a dále doplnil, že v daném případě argumentace předchozími rozhodnutími je zavádějící, neboť neuvádí žádná skutková zjištění. V daném případě je hodnocení, jakým způsobem byla jednotlivými žadateli naplněna hodnocená kritéria, správním uvážením a v takovém případě je třeba, aby soud zkoumal pouze, zda nedošlo k překročení mezí správní úvahy. Při přezkumu napadeného rozhodnutí nelze přihlídnout k tomu, jaký program je zúčastněnou osobou případně vysílán na jiných frekvencích, takový program a předmět tohoto programu není předmětem tohoto soudního řízení. Vzhledem k tomu, že zmiňovaná soudní řízení nebyla dosud ukončena, nelze ani předjímat, jakým způsobem bylo v těchto jiných případech Radou rozhodováno.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé rozhodující, skutečnosti:

Žalovaná vyhlásila licenční řízení o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání šířeného prostřednictvím pozemních vysílačů dle souboru technických parametrů, které tvoří v rozhodnutí vyjmenovaná kmitočtová síť. Veřejné slyšení se konalo 3.10.2012 a poté následovalo vydání napadeného rozhodnutí. V jeho odůvodnění žalovaná uvedla, že podané žádosti hodnotila podle pravidel uvedených v zákoně o vysílání, zejména podle skutečností uvedených v ustanovení § 17 odst. 1 tohoto zákona, a dále podle pravidel a kritérií obsažených v Manuálu postupu rozhodování Rady o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů podle zákona o vysílání, který žalovaná přijala jako svůj vnitřní předpis. Žalovaná zdůraznila, že není oprávněna stanovit nad rámec zákona další kritéria, což však nevylučuje stanovit dílčí kritéria v rámci kritérií určených zákonem. V další části odůvodnění rozhodnutí pak žalovaná vyjmenovala základní dílčí kritéria a další dílčí kritéria jako hlediska při hodnocení žádostí. Tato základní dílčí kritéria jsou v souladu s pravidly uvedenými v Manuálu hodnocena určitým počtem bodů. U dalších dílčích kritérií bodové hodnocení obsaženo není. Dále žalovaná popsala v odůvodnění napadeného rozhodnutí postup vyhodnocení jednotlivých žádostí. Komplexní zhodnocení jednotlivých žádostí představovalo hlavní podklad pro rozhodování žalované o vlastním udělení licence. Další podklady představovaly obsah a přílohy samotných žádostí, protokol z veřejného slyšení, podání účastníků, programové podmínky, přehled zachytitelnosti programů Ostrava 99,9 MHz, a skutečnosti známé žalované a jejím členům z jejich úřední činnosti. V další části odůvodnění rozhodnutí se pak žalovaná zabývala konkrétně plněním a hodnocením jednotlivých kritérií ve vztahu k jednotlivým účastníkům řízení. Obsah této části odůvodnění bude soudem rozebrán v další části tohoto rozsudku při vypořádání se s jednotlivými námitkami žalobce. Obsah správního spisu tvoří i hodnocení žádostí přidělením bodů za hodnocení jednotlivých kritérií stanovených v § 17 odst. 1 zákona o vysílání.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele. V této oblasti Rada hodnotila základní dílčí kritéria – znalost koncových vlastníků v době podání žádosti o licenci (0 – 1b) a předpoklady pro transparentnost převodů podílů v žadateli a s tím související předpoklady pro stálou zjistitelnost koncových vlastníků do budoucna (0 – 1b).

Úspěšný žadatel je společností, kterou vlastní jediný vlastník. Základní dílčí kritérium znalosti koncových vlastníků v době podání žádosti o licenci bylo proto hodnoceno jedním bodem, tj. jako splněné. Taktéž základní dílčí kritérium předpokladů pro transparentnost převodů podílů a s tím souvisejících předpokladů pro stálou zjistitelnost koncových vlastníků do budoucna bylo hodnoceno jedním bodem, tedy jako splněné. Současná vlastnická struktura tohoto žadatele skýtá předpoklad, že vlastnické změny se promítnou ve veřejném českém obchodním rejstříku, budou podléhat souhlasu žalované a nebude třeba je dohledávat v jiných zdrojích. Jedná se o vlastnickou strukturu jednoduchou a otevřenou.

U žalobce jako provozovatele programu RockZone 99,9 žalovaná k otázce transparentnosti vlastnických vztahů uvedla, že považuje za splněné základní dílčí kritérium, a to znalost koncových vlastníků. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná popsala strukturu vlastnických vztahů tak, jak byla žalobcem v průběhu licenčního řízení doložena. Vlastnická struktura majoritního společníka žalobce byla z předložených podkladů zjistitelná v dostatečné míře. Pokud se jedná o předpoklady pro transparentnost převodů podílů v žadateli a s tím související předpoklady pro stálou zjistitelnost vlastníků do budoucna, zde žalovaná bod nepřidělila, neboť vlastnická struktura majoritního společníka žalobce je velmi komplikovaná, o čemž svědčí rozsah jejího popisu (strana 15 napadeného rozhodnutí). Tato složitá vlastnická struktura nepřispívá k otevřenosti žadatele a nedává předpoklady pro obecnou známost a snadnou stálou zjistitelnost koncových vlastníků. V případě žalobce se skutečné vlastnické změny mohou odehrávat mimo rozsah zápisu v obchodním rejstříku. Ohledně dílčího kritéria znalosti koncových vlastníků v době podání žádosti, je dle názoru žalované možné poté, co žalobce podrobněji specifikoval vlastnickou strukturu svého majoritního společníka, přiklonit se k hodnocení tohoto základního dílčího kritéria jedním bodem. Transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti je tedy naplněna pouze částečně, tedy v menší míře než u vítězného žadatele, kde lze vzhledem k jednoduché struktuře vlastnických vztahů snadno dohledat koncového vlastníka a lze předpokládat, že případné vlastnické změny se promítnou v obchodním rejstříku a nebude třeba je dohledávat v jiných zdrojích.

Žalobce k hodnocení tohoto hlediska namítl nesprávnost závěru, že komplikovaná vlastnická struktura jejího většinového společníka nedává do budoucna předpoklady pro obecnou známost a snadnou zjistitelnost koncových vlastníků.

Tuto námitku soud jako důvodnou neshledal. V souvislosti s hodnocením hlediska stanoveného v § 17 odst. 1 písm. b) zákona o vysílání považuje soud za potřebné poukázat na to, že hodnocení žalované vychází z nesporných skutečností, tedy že vlastnické vztahy u vítězného žadatele – společnosti JUKE BOX spol. s r.o.- byly v době vydání rozhodnutí takového charakteru, že byly ověřitelné včetně koncových vlastníků z obchodního rejstříku. Naproti tomu u žalobce musely být předloženy rozsáhlé podklady pro posouzení struktury vlastnických vztahů. Hodnocení žalované obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevybočuje z mezí logické úvahy. Potřeba určitého přehledu o vlastnických vztazích u provozovatelů vysílání vyplývá ze zákona o vysílání, když ke změně určitých skutečností zákon předepisuje písemný souhlas Rady (např. § 21 odst. 1 písm. e), odst. 6 zákona o vysílání). Závěr žalované, že u společnosti JUKE BOX spol. s r.o. se jedná o vyhovující transparentnost vlastnických vztahů má oporu v provedeném zjištění. Žalobce žádné konkrétní důvody, proč je hodnocení menší transparentnosti převodu podílů a obtížnosti stálé zjistitelnosti koncových vlastníků nesprávné, neuvedl. Ve srovnání s úspěšným žadatelem se naplnění předpokladů transparentnosti vlastnických vztahů u žalobce jeví jako složitější,

neboť vlastnická struktura je složitější a případné změny ve vlastnických vztazích majoritního vlastníka žalobce se nepromítnou v obchodním rejstříku. Pro správní orgán by nebylo jednoduché ověřovat, které subjekty jsou vlastně koncovými vlastníky v případě žalobce.

Podle § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto.

Žalovaná k tomuto hledisku stanovila základní dílčí kritéria – mluvené slovo [podíl mluveného slova na celkovém rozsahu vysílání (0 – 1b), podíl autorsky vysílaných pořadů (0 až 1b), podíl zpravodajství a servisních informací (0 až 1b)], lokalizace programu [zda se jedná o nově vyráběný program (0 – 1b), orientace na region (0 – 1b), orientace na užší lokalitu (0 – 1b)], hudební formát [počet již vysílaných programů s obdobným formátem (0 – 2b), podíl žadatelem navrhovaných žánrů na daném území v již vysílaných programech (0 – 2b)], cílová skupina [rozpětí cílové skupiny s ohledem na stávající programovou nabídku (0 – 1b), vazba programových prvků projektu k žadatelem uváděné cílové skupině (0 – 1b)]. Součástí předloženého správního spisu je bodové vyhodnocení skutečností významných pro rozhodování o udělení licence. Ze šesti z výše uvedených dílčích kritérií byl žalobce ve čtyřech z nich (podíl mluveného slova, podíl autorsky vyrobených pořadů, podíl zpravodajství a servisních informací, zda se jedná o nově vyráběný program) hodnocen identicky jako vítězný uchazeč. Ve zbývajících dvou (orientace na region, zaměření na užší lokalitu) nelze dle žalobce nejméně jedno přezkoumat, neboť v něm hodnocení chybí. Žalobce v žalobě dále namítl, že žalovaná ze skutečností předložených žalobcem žádný dílčí závěr neučinila. Naopak zcela převzala tvrzení vítězného uchazeče, aniž by ho nějak hodnotila.

Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala všemi dílčími kritérii a jejich hodnocení vyplývá z napadeného rozhodnutí a tabulek, které obsahují bodové ohodnocení jednotlivých dílčích kritérií. Žalobce uvádí konkrétně dvě kritéria (orientace na region a zaměření na užší lokalitu), jejichž hodnocení nemá být v případě žalobce uvedeno. V napadeném rozhodnutí sice není uvedeno bodové hodnocení těchto dvou kritérií, nicméně tyto informace vyplývají z tabulek bodového ohodnocení založených ve správním spise. Dílčí kritérium „orientace na region“ žalovaná ohodnotila jedním bodem, kdy zhodnotila klíčové prvky ve vztahu k území, a to 1) Dopravní zpravodajství s důrazem na oblast Ostravy a okolí a na situaci na dálnici, 2) Lokální a regionální zpravodajství, 3) Místní moderátoři, kdy všechny tyto prvky jsou generovány přímo v lokalitě. Dílčí kritérium „zaměření na užší lokalitu“ žalovaná neohodnotila žádným bodem, neboť tvrzení žalobce, že celé rádio bude pouze pro ostravskou lokalitu, protože to nebude rádio vysílané z Prahy, shledala jako příliš obecné. Vzhledem ke shora uvedenému soud shledal námitku žalobce za nedůvodnou. I když není výslovně uvedeno u všech dílčích kritérií bodové hodnocení, úvaha o naplněnosti předmětného základního kritéria je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmá.

Podle § 17 odst. 1 písm. e) zákona o vysílání při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby. Základní dílčí kritéria byla stanovena takto: vlastní autorské pořady a jejich obsah (0 – 2b), podpora začínajících umělců a její lokalizace na region (0 – 2b), podpora kulturních akcí a její způsob (0 – 2b).

Vítězný uchazeč byl hodnocen pěti body ze šesti, a to dvěma body za dílčí kritérium vlastní autorské pořady, jedním bodem za podporu začínajících umělců a dvěma body za podporu kulturních akcí a její způsob.

Žalobce byl v této oblasti hodnocen 4 body, a to dvěma body za vlastní autorské pořady, jedním bodem za podporu začínajících umělců a její lokalizace na region a jedním bodem za podporu kulturních akcí a její způsob.

Žalobce namítl, že mu žalovaná neudělila lepší hodnocení v dílčím kritériu „podpora začínajících umělců“, ačkoli ze své úřední činnosti mohla mít o takové podpoře poznatky, neboť žalobce již vysílání svého programu provozuje. Taktéž i v rámci hodnocení dílčího kritéria „podpora kulturních akcí“ byl žalobci udělen pouze jeden bod z důvodu žalobcem nedoložené podpory. Dle žalobce je dále odůvodnění žalované vůči vítěznému uchazeči vadné, neboť je založeno na logicky rozporném závěru, že program vítězného uchazeče podporuje akce uvedené v napadeném rozhodnutí, ačkoli v době podání žádosti a veřejného slyšení tento ještě nevysílal nebo minimálně vysílat ještě nemohl.

Námitku žalobce, že žalovaná mohla mít ze své úřední činnosti poznatky o podpoře začínajících umělců ze strany žalobce a proto měla toto dílčí kritérium ohodnotit dvěma body, soud shledal jako nedůvodnou. Žalovaná při hodnocení žádostí o udělení licence dle svého vyjádření postupuje tak, že plný počet bodů za splnění dílčího kritéria udělí pouze uchazeči, který svá tvrzení doloží do spisu. Ve svém Manuálu na str. 2 Rada mimo jiné uvádí: „*Rada pro usnadnění pozdějšího hodnocení a za účelem získání dostatečných podkladů pro rozhodnutí již ve vyhlášení licenčního řízení upozorní uchazeče na nutnost seznámit se detailně s právní úpravou licenčního řízení, zejména pak se skutečnostmi významnými pro rozhodnutí Rady (§17 zákona). Uchazeči si musí být vědomi potřeby uvést ve svých žádostech dostatek relevantních faktů pro zhodnocení jejich žádosti z pohledu skutečností uvedených v §17 zákona a zároveň potřeby tato fakta doložit věrohodnými doklady. Jednotliví žadatelé tak již od samého počátku by měli vytvářet Radě potřebné podmínky pro rozhodnutí o udělení licence poskytnutím dostatečných podkladů k tomuto rozhodnutí (v této fázi zejména k těm oblastem, které nebudou projednávány ve veřejném slyšení).*“

Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že není povinna ex offio zkoumat, zda žadatel dané kritérium splňuje či nikoli. Bylo na žalobci, aby ve svém vlastním zájmu v rámci správního řízení dodal všechny podklady rozhodné pro vyhodnocení daných kritérií.

Námitku žalobce, že je odůvodnění žalované vůči vítěznému uchazeči vadné, neboť je založeno na logicky rozporném závěru, že program vítězného uchazeče podporuje akce uvedené v napadeném rozhodnutí, ačkoli v době podání žádosti a veřejného slyšení tento ještě nevysílal nebo minimálně vysílat ještě nemohl, soud rovněž shledal jako nedůvodnou. Žalovaná hodnotila, zda uchazeč bude v dalším období podporovat kulturní akce a zda má tuto podporu nějak předjednanou, případně jestli doložil do spisu důkazy o podpoře kulturních akcí, což vítězný žalobce učinil. Soud neshledal, že by tato skutečnost vedla k nesrozumitelnosti či rozpornosti odůvodnění. Rozhodující je zjištění, že žalobce doložil podílení se na určitých kulturních akcích

Podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice. V tomto případě žalovaná stanovila základní dílčí kritéria jako identifikaci menšiny (0 – 2b) a způsob podpory (0 – 2b).

K této oblasti žalobce uvedl, že mu nebyl přidělen žádný bod, byť drogově závislou mládež lze považovat za jinou menšinu ve smyslu shora citovaného ustanovení. Namítl, že

výklad citovaného ustanovení žalovanou je nepřipustně restriktivní, neboť menšina, identifikovaná žalobcem je definována podle měřítka sociální stratifikace. Žalobce dále odkázal na předchozí rozhodovací činnost žalované, kdy byla stejná situace považována za částečně naplněnou. V rozhodnutí sp.zn.: 2011/394/CUN, č.j.: CUN/2840/2012 žalovaná drogově závislou mládež za menšinu částečně uznala, když byl žalobce za toto kritérium ohodnocen jedním bodem. Žalobce namítl nekonsistentnost rozhodovací praxe žalované.

K námitce nepřipustně restriktivního výkladu pojmu „menšina“ žalovanou, neboť dle žalobce lze za menšinu ve smyslu § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání označit i drogově ohroženou mládež, se jeví vhodné uvést, že předmětem hodnocení je přínos k zajištění rozvoje kultury menšin v České republice a není zcela zřejmé, v čem žalobce považuje kulturu drogově ohrožené mládeže za tak odlišnou, že by její rozvoj vyžadoval samostatný přístup. Soud se ztotožnil se závěrem žalované, že drogově závislá mládež nespadá pod pojem menšina ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 písm. g) vysílacího zákona.

Námitku žalobce, že žalovaná nerozhoduje konsistentně, soud považuje za nedůvodnou. Žalovaná v rozhodnutí, na které odkazuje žalobce, drogově závislou mládež za menšinu ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání částečně uznala tím, že v tomto dílčím kritériu udělila jeden bod. Nicméně ze slovního odůvodnění vyplývá, že dle Rady lze drogově závislou mládež za menšinu považovat jen velmi problematicky. Soud v rozsudku o žalobě proti tomuto žalobcem označenému rozhodnutí konstatoval určitou rozporuplnost rozhodnutí Rady, jelikož bylo z její strany konstatováno, že drogově závislá mládež pod pojem menšina nespadá, nicméně žadateli byl udělen jeden bod. Žalovaná tak svým hodnocením v napadeném rozhodnutí odstranila rozporuplnost vytýkanou jí soudem a žalobci tak za toto kritérium nebyl udělen bod žádný.

Soud v této souvislosti odkazuje také na způsob, jakým jsou body přidělovány. Každý člen Rady hodnotí dané kritérium ze svého subjektivního pohledu. Konečné bodové ohodnocení je výsledkem hlasování členů Rady. Za této situace tedy nelze uvažovat o tom, že by na určité hodnocení byl právní nárok.

Námitku žalobce, že žalovaná vycházela při posuzování žádosti vítězného uchazeče z nesprávného východiska, kdy je žadatel považován za provozovatele s více „vysílacími okruhy“, přestože zákon o vysílání pojem „vysílací okruh“ nezná, soud posoudil jako nedůvodnou. Není zřejmé, v čem by dle žalobce mělo užití tohoto pojmu, třebaže ho zákon nezná, způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud nezkoumal, zda zákon o vysílání zná či nezná pojem „vysílací okruh“, protože tato skutečnost není pro posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí právně významná. .

K námitce žalobce, že v hodnocení kritéria „přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby“ žalovaná očividně vychází z vysílání vítězného uchazeče, provozovaného na některých frekvencích, přidělených programu Rádio Čas-Fm, avšak nelegálně šířícího zcela jiný program, tedy Čas Rock a že vzhledem k tomu, že program Čas Rock ke dni vydání napadeného rozhodnutí vysílat nemohl, neměla žalovaná k tvrzením uchazeče jakkoli přihlížet, soud shledal jako nedůvodnou. Žalovaná odůvodnila své hodnocení vítězného uchazeče v rámci tohoto kritéria dle názoru soudu dostatečně. Soud se ztotožnil s jejím závěrem, že z hlediska hodnocení dílčího kritéria „přínosu pro rozvoj původní tvorby“ je rozhodné, zda se provozovatel zaváže k podpoře původní tvorby a zda případnou spolupráci se začínajícími umělci nějak doloží do spisu. Ukazatelem pro hodnocení tohoto kritéria je, zda

se provozovatel zaváže k podpoře původní tvorby a zda případnou spolupráci se začínajícími umělci je schopen doložit do spisu. Této povinnost vítězný uchazeč dostál.

K tvrzení žalobce, že pozitivní hodnocení vítězného uchazeče vychází v podstatné míře ze skutečností, které by při dodržení ustanovení zákona o vysílání, zejména ustanovení § 20 odst. 4, nemohly nastat a být známy, soud uvádí, že se nezabýval způsobem vysílání společnosti JUKE BOX s.r.o. na jiných frekvencích, neboť toto je předmětem jiného řízení. V daném případě žalovaná vycházela z podkladů předložených jednotlivými žadateli.

Obecnou námitku žalobce, že žalovaná napadeným rozhodnutím porušila ustanovení správního řádu se soud samostatně nezabýval, neboť na ní v podstatě reagoval při hodnocení již konkrétních námitek uvedených v dalších žalobních bodech žaloby.

Závěrem soud považuje za potřebné zdůraznit, že při rozhodování o udělení licence Rada vychází z výsledků správního uvážení. Ke správnímu uvážení Rady pro takové rozhodování Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8.2.2012 č. j. 7 As 138/2011 – 251 (www.nssoud.cz) uvedl, že *hodnocení naplnění jednotlivých zákonných kritérií (ust. § 17 ZRTV), jakož i v rámci nich stanovených dílčích kritérií, je předmětem správního uvážení Rady, jakožto odborně specializovaného správního orgánu. Tato skutečnost předurčuje rozsah přezkumu jejích rozhodnutí o udělení či neudělení licence. Soud nemůže namísto hodnocení správního orgánu postavit hodnocení vlastní a rozhodnout tak o věci samé, a to i kdyby měl za to, že by sám rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně. Tím by překročil svou pravomoc. Soud může zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí na základě konkrétní žalobní námítka posoudit pouze z hlediska jeho souladu či rozporu se zákonem; správnímu orgánu případně může uložit povinnost rozhodnout o věci znovu, za respektování zákonných ustanovení, avšak nemůže ho zavázat pouze k jinému hodnocení zjištěných skutečností, pokud původní hodnocení nevybočovalo ze zákonných mezí. Soud především hodnotí, zda Rada nevybočila z mezí správního uvážení, tj. zda její volná úvaha neodporuje právním předpisům, spisu, skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není jinak vadná. Není proto ani oprávněn nahrazovat hodnocení Rady ohledně důležitosti jednotlivých dílčích kritérií, která si pro hodnocení naplnění zákonných kritérií sama v rámci správního uvážení stanovila.* V daném případě soud při vyřizování námitek žaloby důvody pro závěr o vybočení z mezí správního uvážení neshledal. Správní uvážení žalované má oporu v obsahu správního spisu, respektuje příslušná ustanovení zákona i základní pravidla logiky. Proto ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalované náklady řízení nevznikly. Pokud se jedná o zúčastněné osoby, zde soud vycházel z ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože žádná povinnost zúčastněným osobám soudem uložena nebyla, nebylo o náhradě vůči nim rozhodováno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode

dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. října 2013
v.r.

JUDr. Karla Cháberová,
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová

